

taler hans Ophold. § 6 bestemmer, hvem der skal uddele Understøttelserne; det skal ske af et Raad, der bestaar af Invalidbestyrelsens administrerende Direktør og to Medlemmer, valgte af Rigsdagen, et af Folketinget og et af Landstinget. Vi have truffet denne Bestemmelse, fordi vi tro, at en mere ensidig Opfattelse vilde gøre sig gældende, naar Uddelingen blev lagt ind under Invalidbestyrelsen. Vi tro derimod at Mænd, valgte af Folketinget og Landstinget, vilde staa med en Del Rendskab til de Folk, der fremkomme med Andragender, og at det derfor er heldigt at have disse Mænd med til at bedømme Andragenderne. Det er Grunden til, at Paragraffen er affattet saaledes, som den er. Man vil nu maasse sige, at det er kun smaa Beløb, der her forlanges; men desuagtet vil der dog blive stillet det Spørgsmaal, hvad denne Foranstaltning vil koste. Naar jeg da skal anstille en Beregning herover, er det klart, at det kun kan blive en Sandsynlighedsberegning, eftersom jeg ikke har statistiske Oplysninger at holde mig til. Det kan, som sagt, kun blive en Skønsberegning, og naar jeg da, efter det Rendskab, jeg har til Forholdene her i Landet, skal afgive et Skøn, gaar jeg ud fra, at vi vilde finde saadan noget som 8—9 Mænd i hver Kommune, som burde have Understøttelse. Naar vi da gaa ud herfra, vilde vi komme op til saadan noget som en Udgift af henimod 1 Million Kr. eller godt 1 Million Kr. aarlig. Det vil maasse synes at være et stort Beløb at tage ud af Statskassen, naar vi se hen til de nuværende Forhold; men naar man ser rigtig paa Sagen, vil det dog alligevel vise sig, at Beløbets Størrelse ikke har saa stort at sige, som det ser ud til. Hvad der sker med denne Million, er kun, at den flyttes fra Kommunerne over til Statskassen, og denne Million vil faa sin Betydning over for Kommunerne i Djebfløket; thi efter hvad jeg ved, er der endnu ikke i Aar fremkommet noget Forslag om Støtte til Kommunerne af Statskassen. I Fjor og i Forfjor fik vi Understøttelse til Kommunerne. I Fjor var det noget saadant som 1,200,000 Kr., og disse 1,200,000 Kr. tror jeg vilde faa en rigtig god Afløsning ved at komme til Anvendelse paa denne Lov. Jeg synes derfor, at det Beløb, hvorom der her er Tale, kun er en Flytning fra Kommunerne til Statskassen, og det er vist klart for de fleste, ja, for enhver her i Salen, at er der nogle her i Landet, der trænge, er det Kommunerne. Kommunerne have allerede store Fattigvæsenudgifter, og der ligger i det hele taget store Udgifter paa Statterne i Kom-

munerne. Sa Landbruget staaer i Djebfløket saa bundet paa Hænder og Fødder, at en saadan Haandskræftning fra Statskassens Side vilde gøre sin dobbelte Virkning, hjælpe Kommunerne og gøre de Mænd, hvorum der her er Tale, til fri Mænd. Jeg tror, at Bengene, anvendte paa den Maade, vi foreslaa, vilde være rigtig godt anvendte. Endelig er der endnu en Ting ved denne lille Lov, som den har frem for andre Love, og det er, at den begrænser sig selv. Jeg gaar ud fra, at de Mænd, som endnu ere tilbage fra 1848, 49 og 50 vilde vi snart være færdige med; de vilde snart have sagt Farvel. Om 10 Aar vilde vi ikke have mange af dem tilbage, og jeg gaar ud fra, at om 20 Aar vilde mange af dem fra 1864 ogsaa have sagt Farvel. Vi ville vistnok komme til en saadan Begrænsning som, at henholdsvis mellem 10 og 5 pCt. gaa bort hvert Aar. Hvad jeg nu gerne vilde naa ved Forslaget, er, at gøre de Mænd til fri Mænd, som den Gang, det gjaldt vort Fædrelands Frihed og Selvstændighed, maatte kæmpe derfor. Det forekommer mig nemlig at være en skærende Mislyd, en skærende Modsatning til den Kamp, de Mænd var med til at kæmpe, at det danske Folk i Djebfløket ikke har andet at byde dem, naar de ere fattige, end Fattiggaarden og Fattigvæsenet. Man vil maasse nu indvende, at naar nogle af de Mænd nu staa som fattige Mænd, er det selvforskyldt. Kan være; jeg skal i hvert Tilfælde ikke tage enhver af dem i Forsvar, men jeg vil henholde mig til det gamle Ord: Der skal en stærk Kyg til at bære gode Dage, der skal en stærk Kyg til at bære Rigdom, men jeg paastaar, at der skal en stærkere Kyg til at bære Armodens Dage. Der er vel mange Mænd, som stode i Kampen 1849—1850 og 1864, som ere velstillede, men mange kom hjem fra Kampen under økonomisk trykkede Forhold, og have i den Tid, der er gaaet siden da, kæmpet en økonomisk Kamp for at redde et lille Hjem, for at staffe Brød til Kone og Børn, og det er da muligt, at enkelte af dem ere bukkede under. Det kan være muligt, at det ser ud, som om den Mand, der er bukket under for Fristelsen i sin Kamp for Tilværelsen, er bukket under selvforskyldt, men jeg siger alligevel til denne Mandes Forsvar, at vi have lagt en Byrde paa ham, og at vi skulle være varsomme med at dømme ham. Jeg skal bede det ærede Ting høre et Par Begivenheder fra Krigen. Jeg stod som 13 Aars Dreng den 6te Juli om Morgenen paa en Høj tæt inde ved Fredericia og saa paa Kampen; i to Maanedes havde vi haft Oprørsfanen vejende over os;